

чила вестъ. Нѣкъде по срѣдата на пѣтя, Анри се бѣ оба-
дилъ съ кратко писмо. Какво ново се бѣ случило?

Валетътъ скочи на земята, прегъна колѣно.

— Пратеници отъ България, мадамъ!

Мария затвори за мигъ клепачи. Стори ѝ се, че не е
чула добре, сякашъ сънува.

Безъ да каже нито дума, тя дръпна юздитѣ на бѣлия
си конь, удари го въ хълбоцитѣ съ позлатенитѣ бодове на
ботушитѣ. Цѣлата дружина препусна подиръ нея.

Облѣчена въ ловджийския си костюмъ, байулата вед-
нага отиде въ Хризотриклиниума. Пламнала въ горещо не-
търпение, тя заби очи въ широкитѣ врати на огромната
зала. Отъ дѣсната страна на престола застана маршалъ Вил-
хардуенъ, отъ лѣвата Ансо дьо Кайо.

Стражитѣ отвориха широко двукрилата врата.

На прага застана великиятъ логотетъ Николица, при-
друженъ отъ деспотъ Богданъ. Обкрѣжени съ български
войскари.

Макаръ, че и двамата бѣха най-вѣрнитѣ люде на
Борила, Мария засня отъ радостъ като ги зърна. Най-сетне
тя виждаше свои, едноплеменни хора, дошли отъ гордия и
недостѣпенъ Хемъ.

Пратеницитѣ направиха обичайнитѣ поклони и при-
ветствия. Понеже байулата ги приемаше въ обикновено
одеяние, тѣ не целунаха споредъ церемониала върха на
обувката ѝ. Тя сърдечно имъ подаде ръка, обсипа ги съ въ-
проси относно пѣтуването, относно Анри, срещата въ
Нишъ . . .

Лицата на пратеницитѣ не бѣха весели. Не само отъ
умората на пѣтя, не само поради тѣжната вестъ за кон-
чината на госпожа Теодора, гласоветѣ имъ глъхѣха въ
сдържана тревога. Мария бързо разпечата писмото, което
Борилъ ѝ изпращаше лично. Прочете го, прехапа устни.
Веднага го преведе на Ансо дьо Кайо и маршала. Следъ
това тримата се спогледаха.

Побледнѣли, тръпнещи.

Кой можеше да очаква подобно нѣщо отъ кралъ Ан-
дрей?